

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobce: **J. P. I.,** zast. JUDr. Ivanem Novákem, advokátem v Praze 2, Weinzigova 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 7. května 2003, č. j. 7 Az 84/2003-51,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. U-868/VL-01-P07-R2-2000, ze dne 28. 1. 2002, nebyl žalobci udělen azyl pro nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Zároveň žalovaný v rozhodnutí uvedl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, ve které napadl citované rozhodnutí v rozsahu výroku o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, 13a § 14 zákona o azylu a neexistence překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. V žalobě uvedl, že návrh na zahájení řízení o azylu podal dne 3. 3. 2000 s tím, že opustil svou vlast dne 10. 1. 1999, kdy uprchl před policejním pronásledováním, neboť byl obviněn z vraždy, kterou nespáchal. Zavražděným byl jistý I. T., šéf mukačevské mafie, která působí prokazatelně i na území České republiky, zejména v Chebu. Obvinění J. P. I. je vykonstruováno a spojení mukačevské mafie, Nacionálně osvobozenecké armády Ukrajiny s policií Ukrajiny je přímo evidentní. Dále uvedl, že bylo opomenuto zhodnotit, jaké nebezpečí žalobci, bude-li na Ukrajinu vydán, hrozí. Správní orgán

rozhodující o azylu se nezabýval skutečností, že pozůstalí zemřelého T., který byl zavražděn za svoji činnost v podsvětí, vynaložili značné prostředky na to, aby byl J. P. I. zlikvidován. Skutečností je fakt, že v případě vydání J. P. I. ukrajinské policii bude tento popraven bezprostředně po překročení hranice ukrajinskou policií s odůvodněním, že byl zastřelen při pokusu o útěk. Ze všech uvedených důvodů podle žalobce vyplývá, že jsou v konkrétním případě dány podmínky § 14 zákona o azylu a podmínky § 91 zákona o azylu. Nesprávnost rozhodnutí správního orgánu, které napadá, spatřuje zejména v tom, že Zpráva ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině a dokument Ministerstva vnitra GB „Ukrajina, hodnocení země“, nemohou obsahovat latentní problémy dané země, proniknout do struktury mafie, která je přímo v daném případě propojena s policií.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. května 2003, č. j. 7 Az 84/2003-51 tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V rozsáhlém odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání. K závěru o neshledání překážky vycestování podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona o azylu městský soud uvedl, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, neboť z informací o zemi původu, jakož i z důvodů uváděných žalobcem, nelze učinit závěr, že by žalobce náležel k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 30.6.2003, kasační stížnost byla podána osobně dne 11. 7. 2003. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nesprávnost rozhodnutí Městského soudu v Praze, které napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), spatřuje především v tom, že soud nedostatečným způsobem zhodnotil skutečnosti uváděné v průběhu celého řízení o azylu, zcela tendenčně hodnotil provedené důkazy v neprospěch žalobce, pominul některá fakta zjištěná v průběhu řízení a s těmito se nevypořádal. Je faktem, že Zpráva ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině a dokument Ministerstva vnitra GB „Ukrajina, hodnocení země“, nemohou obsahovat latentní problémy dané země, proniknout do struktury mafie, která je přímo v daném případě propojena s policií. Nesporným faktem však je, jak již samo MV ČR v přípisu ze dne 27. 5. 2002, který je adresován Vrchnímu soudu v Praze, uvádí na str. 2, že jedním dokumentem, ze kterého bylo vycházeno, je zpráva nevládní organizace FREEDOM HOUSE za roky 1999, 2000 a Encyklopedie ukrajinského kozáctva. Tyto zdroje pak konstatují úzkou spolupráci mezi zkorumpovanými úředníky a organizovaným zločinem a politické aktivity organizovaného zločinu. V konkrétním případě žadatele a žalobce J. P. I. bylo předloženo takové množství zpráv a poznatků, které samy o sobě jsou s to odůvodnit, že jeho obavy o život jsou oprávněné, vážně míněné a důvodné. Již samotné skutečnosti, které uváděl žalobce mohou samy o sobě odůvodnit závěr z hlediska naplnění podmínek § 14 azylového zákona o udělení humanitárního azylu.

Ve věci žadatele J. P. I. o udělení azylu v ČR bylo dále opomenuto zhodnotit skutečnost, že opustil území Ukrajiny a to plně koresponduje s tím, že se ukryl do bezpečí před zvůlí, která je podporována Nacionálně osvobozeneckou armádou. Žadatel uvedl ve své žádosti, jak písemně, tak do protokolu, dostatek argumentů, které mají podklad pro jeho žádost a sám ministr vnitra ČR v rozhodnutí o rozkladu, které předcházelo napadenému rozhodnutí, tyto skutečnosti konstatuje.

Na základě shora uvedeného stěžovatel uzavírá, že správní orgán měl dostatek podkladů k tomu, aby obavy J. P. I. o vlastní život zhodnotil jako skutečně vážné a podle toho měl postupovat již s ohledem na možnosti uvedené v § 14 azylového zákona. Rovněž je nepochybné, že podmínky § 91 azylového zákona byly splněny. V zemi, kam má být údajně dodán ke spravedlivému procesu, mu hrozí přinejmenším mučení a nelidské zacházení, pokud nebude zastřelen již při samotném převozu. Z dikce zákona nevyplývá, že by kruté a nelidské zacházení muselo bez dalšího pocházet ze státní moci.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém především uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek Městského soudu v Praze, byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále žalovaný i ve věci řízení o podané kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení, jakož i na obsah podané žaloby, o které soud rozhodl napadeným rozhodnutím. Soud se dostatečně podrobně zabýval i žalobní námitkou týkající se neudělení azylu stěžovateli podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel neuvedl v kasační stížnosti žádná tvrzení, která by vyvrátila správnost závěrů soudu i správního orgánu. Vzhledem k výše uvedenému považuje žalovaný kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k významu tohoto ustanovení a jeho konkrétním dopadům v této věci.

K ustanovení prvnímu uvedenému v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu), Nejvyšší správní soud uvádí, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Městský soud v Praze se zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů

Městského soudu v Praze se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu. Nejvyšší správní soud tak uvádí, že ze spisového materiálu skutečnosti vyvolávající tuto vadu řízení nevyplynuly a k napadané vadě řízení ani v jedné z variant nedošlo.

Význam dalšího v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. uvedeného ustanovení („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

K poslednímu možnému porušení ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Městského soudu v Praze, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí touto vadou netrpí a námitka stěžovatele není důvodná.

Stěžovatel konkretizuje svoje námitky ve spojení s ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak, že soud nedostatečným způsobem zhodnotil skutečnosti uváděné v průběhu celého řízení o udělení azylu, zcela tendenčně hodnotil provedené důkazy v neprospěch žalobce, pominul některá fakta zjištěná v průběhu řízení a s těmito se nevypořádal

Pokud stěžovatel namítá, že soud nedostatečným způsobem zhodnotil skutečnosti uváděné v průběhu celého řízení o udělení azylu, a zcela tendenčně hodnotil provedené důkazy v neprospěch žalobce (aniž přitom jmenovitě uvedl, jaké konkrétní výhrady k jednotlivým hodnocením má na mysli), k tomu je třeba především poznamenat, že s ohledem na smysl úpravy obsažené v § 65 a násl. s. ř. s. a násl., samotné hodnocení důkazů úspěšně napadnout nelze. Na nesprávnost hodnocení důkazů lze usuzovat, jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů, vyjádřené v ustanovení § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, jen ze způsobu, jak je správní orgán provedl. Nelze-li správnímu orgánu v tomto směru vytknout žádné pochybení, pak není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že některý důkaz není pro skutkové zjištění důležitý, že z provedených důkazů vyplývá jiný závěr, apod.).

Při tvrzení, že soud pominul některá fakta zjištěná v průběhu řízení a s těmito se nevypořádal, stěžovatel poukazuje jednak na to, že jedním dokumentem, ze kterého bylo vycházeno, je zpráva nevládní organizace FREEDOM HOUSE za roky 1999, 2000 a Encyklopedie ukrajinského kozáctva, přičemž tyto zdroje konstatují úzkou spolupráci mezi zkorumpovanými úředníky a organizovaným zločinem a politické aktivity organizovaného zločinu. Dále poukazuje na to, že ve věci žadatele J. P .I. o udělení azylu v ČR bylo rovněž opomenuto zhodnotit skutečnost, že opustil území Ukrajiny a to plně koresponduje s tím, že se ukryl do bezpečí před zvůlí, která je podporována Nacionálně osvobozeneckou armádou, a že žadatel uvedl ve své žádosti, jak písemně, tak do protokolu, dostatek argumentů, které mají podklad pro jeho žádost a sám ministr vnitra ČR v rozhodnutí o rozkladu, které předcházelo napadenému rozhodnutí, tyto skutečnosti uvádí. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem namítaná pochybení v postupu ani v rozhodnutí Městského soudu neshledal.

V souvislosti s tím poznamenává, že stejně jako Městský soud v Praze je i Nejvyšší správní soud toho názoru, že cílem řízení o udělení azylu nebylo proniknout do struktury mafie, ani řešit latentní problémy Ukrajiny, ale prokázat v konkrétně řešené věci existenci zákonných podmínek pro udělení azylu a existenci či neexistenci překážek vycestování pro cizince.

Městský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z existujícího skutkového a právního stavu a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a konstatuje, že k porušení povinností správního orgánu v důkazním řízení ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu nedošlo, a dále, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak rozhodnutí Městského soudu v Praze ani jemu předcházející řízení vytýkanými vadami řízení netrpí. Soud uvážil a plně zohlednil, že žalovaný správní orgán se při svém rozhodování opíral o materiály Ministerstva zahraničních věcí USA a Ministerstva vnitra Velké Británie, ale vycházel i ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 3. 8. 2000 o postavení kozáctva na Ukrajině, z informace ze dne 4. 4. 2000 z téhož zdroje, z článku „Současné ukrajinské kozáctvo“ z Encyklopedie ukrajinského kozáctva a také ze zprávy nevládní organizace FREEDOM HOUSE za roky 1999 až 2000. Z těchto informací přitom, jak poznamenal správní orgán, nevyplývá, že by členové ukrajinského kozáctva, a to jak kozáckých skupin následujících tradice ukrajinského kozáctva, tak i ruského kozáctva, byli v současné době ze strany státních orgánů Ukrajiny perzekuováni ve smyslu zákona o azylu. Pod tímto zorným úhlem posoudil Nejvyšší správní soud i obavy stěžovatele z toho, co ho čeká, bude-li vydán ukrajinské policii. Nebezpečí, o kterém hovoří, a jež přičítá právě ukrajinské policii, však podle názoru Nejvyššího správního soudu z uváděných podkladových materiálů dovodit nelze. Ostatně k obdobnému závěru dospěl i Městský soud v Praze, když konstatoval, že z uvedeného vyplývá, že správní orgán měl dostatek objektivních informací z různých na sobě nezávislých zdrojů, které tvořily podklady pro rozhodování správního orgánu stran neudělení azylu žalobci, ale i pro rozhodování podle ust. § 91 zákona o azylu.

Pokud jde o konstatování stěžovatele, že v rozhodnutí ministra vnitra ČR o rozkladu, které předcházelo napadenému rozhodnutí je uvedeno, že žadatel uvedl ve své žádosti o udělení azylu, jak písemně, tak do protokolu, dostatek argumentů, které mají podklad pro jeho žádost, tomu je třeba rozumět tak, jak konstatování fakticky zní. Hovoří se v něm totiž „toliko“ o tom, že byl shledán dostatek podkladů pro žádost, což však vůbec nemusí ještě znamenat, že obsah těchto podkladů svědčí splnění podmínek pro udělení azylu. To je třeba posoudit (právě na základě nezbytných podkladů) až ve vlastním řízení, kde však bylo nakonec shledáno, že podmínky pro udělení azylu v daném případě splněny nejsou.

K obdobnému závěru, po uvážení všech posuzovaných skutečností, dospěl i Nejvyšší správní soud a konstatuje, že Městský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že žalobce nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani podle § 14 zákona o azylu, a stejně tak neshledal důvody překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by v předcházejícím řízení došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, stejně tak neshledal, že by při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit, a

obdobně neshledal ani to, že by rozhodnutí správního orgánu bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 4. 12. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu